

πάλιν μετ' ὀλίγον ἐδίςταζε, ἀφοῦ εἰκοσάκις σχεδὸν ἐπλησίαζε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πληκτρον καὶ τὴν κατεβίβαζε πάλιν, ἀπεφάσισε καὶ ἔκρουσε.

Φεῦ! ὅταν αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσιν, ἢ ὅταν ἀρχῶνται νὰ μὴ ἀγαπῶσιν, εὐκόλως καθίστανται ἄδικοι. Ἐνῷ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο τὴν νύκτα ὡς μὴ τὴν δυσαρρεστήτην, ἐκεῖνη ὑπόπτεισεν εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ κακὴν πρόθεσιν· ὅτι ἤρχετο δηλαδὴ ἤρχετο νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἡ συνείδησις τοῦ σφάλματός της ἐξεγείρετο ἐν ἑαυτῇ.

Ὁ Πέτρος Λεγρὰς ἔλαβε λυχνίαν καὶ κατήλθε τῆς κλίμακος ἐν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

— Ῥ! Ῥ! εἶπεν ὁ Ῥαῦν μετὰ τοῦ νορμανδικοῦ ἐκείνου τόνου τῆς φωνῆς του, νὰ μὴ ἐπίσκεψις ποῦ μᾶς ἔρχεται πολὺ ἄργά. Δὲν μοῦ λές ἀλήθεια Γενεβιέση· συμπεραίνεις τί νὰ ἔχῃ νὰ πῇ τοῦ πατέρα σου αὐτὸς ὁ νέος τέτοιαν ὥρα;

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΥΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Στέφανος, ἡ Βάνδα ἐπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ τοῦ διβανίου. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναίσθητος μετὰ τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ ἐρριμένην ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων· ἡ ὅλη ἐκφρασίς της ἐμαρτύρει κόπωσιν καὶ ἀπελπισίαν. Ἀπὸ στιγμῆς δ' εἰς στιγμὴν ὑπόκωφος στεναγμὸς ἐξώγκου τὸ στήθος της.

Ἡ Κατία τὴν ἐθεώρει ἀνήσυχος· δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν διατρεξάντων.

Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις εἰς τὸ διβάνιον καὶ ἔλαθεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της τὴν χεῖρα τῆς Βάνδας.

— Θάρρος! θάρρος, ἀδελφὴ μου! τῇ εἶπε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς. Ἐλυσμένης τὴν ἐκ Γενεύης ἐπιστολὴν, ἥτις ἀναμφιδόλως θὰ προέρχηται ἐκ τῶν φίλων μας τῶν δυστυχῶν ἐξορίστων;

Ἡ Βάνδα ἠγέρθη καὶ ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Δός μοι τὴν, εἶπε.

— Συνέθλασε τὰς σφραγίδας τοῦ φκελλοῦ ἀλλὰ μόλις ἀνέγνωσε λέξεις

τινὰς, ἔρριψε κραυγὴν, ἔθλιψε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ κύπτουσα πλέον ἠττημένη ὑπὸ τὸ βάρος τόσων συγκινήσεων, ἐλειποθύμησε.

Ὁ ὀγκώδης φάκελλος περιεῖχε, ὡς εἶχεν ὑποθέσει ὁ Ῥαῦνδονος, ἐν χειρόγραφον, ὅπερ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς κἀτωθὶ ἐπιστολῆς.

Ἀ Προφιλεστάτῃ θυγατρὶ μου,

Ἡ μήτηρ σου σοὶ χαράττει τὰς γραμμὰς ταύτας, ἡ μήτηρ σου, ἣν ἐνόμιζες θανούσαν, ἡ μήτηρ σου, ἥτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπαίσια καὶ φρικώδη συμβάντα τὴν ἐχώρισαν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἣν ἐλάτρευεν, δὲν ἔπαυσε ποῦδ' ἐπὶ στιγμὴν σκεπτομένη αὐτήν.

Πολλὰ καὶ φρικώδη ὑπέστην καθ' ἅπασαν τὴν ὑπαρξίν μου· ἀλλ' ἡ δριμυτέρη πικρία δι' ἐμὲ ἦτο, ὅτι ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ὅλα ἔτη δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκοινωνήσω μετὰ σοῦ, προσφιλεστάτῃ μου Βάνδα.

Χάρis εἰς τοὺς φίλους μας, συνεχῶς συνεχέτατα ἐμάνθανον περὶ σοῦ. Τὴν ἀνάπτυξίν σου ἠκολούθησα, καὶ τοὶ μακρόθεν, βῆμα πρὸς βῆμα. Εἶμαι ἐν γνῶσει τῶν χαρίτων σου ἀπασῶν καὶ τῶν τελειοτήτων σου καὶ τῶν πλεονεκτημάτων σου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐναδρόνομαι· γνωρίζω ὅτι ἡ ἄπειρος φυσικὴ καλλονὴ σου δὲν εἶνε ἢ ἀντανάκλασις τῶν θελημάτων της καλῆς ψυχῆς σου.

Ἡμεῖς σοὶ ἀπεστείλαμεν ὡς θαλαμηπόλον τὴν ἀφοσιωμένην Αἰκατερίνην Λαβίνσκαν. Ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι μήτηρ σου· ἀλλ' ἔγραφα συνεχῶς εἰς τὸν φίλον μου Μιχαὴλ Φεδερώφ, καὶ ὅλαι καὶ ἐπιστολαὶ του περὶ σέ ἀνεφέροντο. Ὡ! πῶς κατέτρωγον τὰς ἐπιστολάς ταύτας, αἵτινες μ' ἐπληροφόρουν ὅτι ἐγένεσο καὶ σὺ ἐπίσης ἐπαναστάτης, ἐχθρὰ τῶν βανδαλικῶν καταπιέσεων, ἀφοσιωμένη φίλη τῶν καταδυναστευομένων θυμάτων.

Δύναμαι λοιπὸν ἤδη νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ, νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ὀδυνηρὰν ἱστορίαν μου, ἥτις ἐν μικρογραφίᾳ κεῖνε ἐκεῖνη τῆς Ῥωσσίας ἀπὸ εἰκοσαστίας *) Εἰμι βεβαία, ὅτι ἡ ἀγαθὴ καρδία σου θὰ μὲ ἐννοήσῃ, θὰ αἰσθανθῇ ὅτι οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἐάν πρὸ καιροῦ δὲν σοὶ ἐγνωστοποιούμην τὴν ὑπαρξίν μου, τοῦτο προέρχετο διότι προηγουμένως ἤθελον νὰ ἤμην βεβαία περὶ τῶν αἰσθημάτων σου· ἐφοβούμην προσέτι ἐκριτομυθίαν πινά. Ὁ δυνάστης μας ἠδύνατο νὰ μᾶς καταδιώξῃ καὶ μᾶς ἐξοντώσῃ καὶ

*) Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε αὐθεντικὴ· τὰ ὀνόματα μόνον τῶν προσώπων ἠλλοτρήσθη.

μέχρι τοῦ ἀσύλου, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα.

Εἶνε τέσον πανούργος καὶ τρομερὰ ἡ ἀστυνομία τῆς Πετροπόλεως!

Ἡ κυβέρνησις δὲν παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸν ἀτυχῆ φίλον μας Νετσαγιέφ; Ἐπίσης καὶ τὸν Φεδερώφ;

Ἀχ! Βάνδα μου! ἐάν ἠδύνασο ν' ἀναγνώσῃς ἐντὸς τῆς καρδίας μου· ἢ πρὸς σὲ τρυφερότης καὶ ἀγάπη μου εἶνε ἄπειρος. Κοινωνῶ τέλος μετὰ τόσον μακρὸν χωρισμόν! Νοερῶς σὲ περιπτύσσομαι, προσφιλεστὴ κόρη καὶ καλύπτω τὴν ὥραϊαν κεφαλὴν σου μετὰς μητρικᾶς θωπείας μου.

Ἡ μήτηρ σου

ΛΑΕΕΛΑΝΔΡΑ ΚΡΥΛΩΦ.

Ἡ Βάνδα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τόσης κατανύξεως, παραφοράς καὶ ἐκπλήξεως, ὥστε ἀδυνατῇ κάλαμος νὰ περιγράψῃ αὐτά.

Ἐρρίφθη κλαίονσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης της, ἥτις συνεμερίζετο τὴν τε χαρὰν καὶ ἐκστασίς της.

Θὰ ἦνε βεβαίως ἐκεῖνη, ἣν εἶδον παρὰ τῷ Μιχαὴλ Φεδερώφ· ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκεῖνη γυνὴ, περὶ ἧς σοὶ ὡμίλουν τοσάκις, καὶ ἧς οἱ γλυκαῖς ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦν ὡς οἱ σοί.

Εἶνε εἰσέτι ὥραϊα;

Σοὶ ὁμοιάζει· ἀλλ' αἱ λύπαι προσέθεσαν εἰς τὴν ὠραιότητά της ὀδυνηρὰ ἔχνη αὐστηρᾶς εὐγενείας καὶ ἀξιοπροπέας.

Μετὰ τὸν σύντομον τοῦτον διάλογον, ἡ Βάνδα ἐπλησίασε πρὸς μικρὰν μονόπουν τράπεζαν καὶ ἤρχισε ἀναγινώσκουσα τὸ χειρόγραφον.

Ἡμὴν δεκαεξαετῆς, ὅτε συνήντησα ἐν Ἰταλίᾳ τὸν πρίγκηπα Κρυλώφ. Ἦτο τέλειος εὐγενὴς, μέγας κύριος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εὐπροσήγορος, χαρίεις καὶ σχεδὸν πλάνος. Μὲ ἡγάπα περιπαθῶς. Ἐδεικνύετο κατὰ συνέπειαν πρὸς ἐμὲ ἀγαθὸς, γλυκὺς καὶ γενναῖος· σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ ὄγκου τοῦ ὀνόματός του καὶ τοῦ πλοῦτος του. Ἐν μίᾳ δηλαδὴ λέξει κατεῖχε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ θαμβώσῃ καὶ νὰ θέλῃ μίαν νέαν κόρην. Ἐπίστευσα ὅτι τὸν ἠγάπων, καὶ ἐνόμισα εὐτυχίαν μου ὅτε συνήνεσα νὰ τὸν νυμφευθῶ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου ὑπῆρξεν εὐτυχές.

Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀποκλειστικὸν ἱατρὸν τῆς οἰκίας του γέροντά τινα Νικόλαον Μάρκεβιτς, ὅστις τῷ ἦτο λίαν ἀφοσιωμένος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μάρκεβιτς εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα.

— Είμαι γέρον, ἡ ὑγεία μου εἶνε ἐπισηπλής· θὰ δεῖσῃ ἴσως μετὰ τινα χρόνον νὰ εὕρητε διάδοχόν μου. Μεταξὺ τῶν δούλων σας, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, παρατηρῶ νέον τινὰ κεκτημένον ἀξιοσημείωτον εὐφυΐαν. Τὸν ἐβόηθησιν μάλιστα ὀλίγον εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ὁ ἱερεὺς τῷ ἐξέμαθεν ἐπίσης τὴν λατινικὴν· εἶνε δεκαοκταετής. Ὀλίγα ἔτη σπουδῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου ἢ τῆς Μόσχας θὰ ἐπαρκέσουν ἵνα καταστῇ ἀξιόλογος ἱατρός.

— Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Μιχαὴλ Φεδερῶφ.

Ὁ πρίγκηψ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Μήπως εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Φεδερῶφ, ὅστις διήγειρεν ἐναντίον μου τοὺς χωρικοὺς τῆς Βιέλας;

— Φεῦ! ναί, μπάρινε, ἀπεκρίθη ὁ Μάρκεβιτς. Ἀλλ' εἶνε ὑπεύθυνος ὁ υἱὸς διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πατρὸς του; Ὁ Μιχαὴλ ἔχει χρηστότατον χαρακτήρα, καρδίαν ἐξαίρετον, καὶ φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο ἀπώλεια δι' ὁμᾶς, ἂν τὸν ἀφίνατε νὰ παρέλθῃ ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν δούλων ἀπαρτηρῆτος, ἐνῷ ἡδύνατο, ἐκπαιδευθεὶς, νὰ σᾶς παράσχῃ τὰς πολυτιμωτέρας ὑπηρεσίας.

— Ἐχει δίκαιον ὁ Μάρκεβιτς, προσέθεσα ἐγὼ τότε, διότι ἤμην παρούσα εἰς τὴν συνδιαλέξιν ταύτην. Σὲ παρακαλῶ, Πέτρε, μετακάλεσον τὸν νέον αὐτὸν, ἐρώτησέ τον, καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεων του κρίνεται τίνος καλοῦ εἶνε ἄξιος νὰ τύχῃ.

Ὁ πρίγκηψ ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχεν ὠραίους βαθεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν ἐνταυτῷ ζωηράν καὶ σοβαράν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀντενακλᾶτο ὡς τις αἴγλη εὐθύτητος, καὶ εὐγενείας ψυχῆς.

Δὲν ἀπήντησα πολλὰς δυσκολίας εἰς τὸ νὰ πείσω τὸν πρίγκηπα νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχε λάβει τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπὶ ταῖς παραινήσεσι τοῦ Μάρκεβιτς συγκατετέθη νὰ τὸν ἀποστείλῃ διὰ τὰς σπουδὰς τοῦ δευτέρου ἔτους εἰς Μόσχαν, ἐνθα τὰ μαθήματα ἦσαν ἀνώτερα.

Μετέβη εἰς Μόσχαν, ἐνθα μετ' ὀλίγον διεκρίθη μεταξὺ ὧν τῶν φοιτητῶν τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς.

Οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ἀπηύθυναν τότε εἰς τὸν πρίγκηπα παράκλησιν, δι' ἧς ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομὴν του εἰς περαιτέρω ἀνωτέρας σπουδὰς τελειοποιήσεως, ἀφοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο προωρι-

σμένος νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν ἱατρικὸν κλάδον.

Εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην τῶν συμμαθητῶν τοῦ ὁ Μιχαὴλ συνήεν καὶ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν ἐνθα ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρισκε θέσιν τινα ἵνα διατηρηθῇ καὶ ἐξακολουθῇ συγχρόνως τὰς περαιτέρω ἐπιστημονικὰς μελέτας του. Ἐξελιπάρεν κυρίως τὸν πρίγκηπα νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἀναγνώσας τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς, ὁ Κρυλώφ κατηγανάκτησε. Τὸν ἠρώτησα τί ἔχει, καὶ εἰς ἀπάντησιν μοι ἔδειξε τὰς δύο ἐπιστολάς.

— Ἴδου, μοι εἶπε, μέχρι τίνος ὠθεῖ τὴν ὀργὴν μου ἡ ἀχαριστία τοῦ προστατευομένου σου. Ἀχ! τὸ αἷμα δὲν μεταβάλλεται ποτέ· εἶνε αἷμα ἐπαναστάτου ἐκεῖνο ὅπερ ῥέει εἰς τὰς φλέβας του. Μὲ ἀνταμοίβει δηλαδὴ διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσα, αἰτῶν μοι τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Καὶ ἐδᾶπάνησα ἐν τούτοις διὰ νὰ τὸν προαγάγω περισσότερον τῶν δύο χιλιάδων ρουβλίων. Καὶ ζητεῖ ἐτι τόρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀναμφιβόλως μὲ περιπαίζει.

Μάτην ἐπειρώμην νὰ φέρω τὸν πρίγκηπα εἰς λογικὴν σειρὰν σκέψεως.

— Θὰ πωλήσω ἐν κόσμημά μου, τῷ λέγω· τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ἀδμαντοκολλήτων κοσμημάτων, πωλούμενον ἰσοφαρίζει μὲ τὰς δαπάνας, εἰς ἃς ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπεδλήθητε ἵνα προαγάγητε μίαν σπανίαν εὐφυΐαν καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπερ, Πέτρε μου, εἶνε πολυτιμώτερον καὶ τοῦ πλέον βαρυτίμου βραχιονίου ἢ δακτυλίου.

Οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ· κατεφέρθη ἐναντίον μου, ἐλέγχων με ὅτι οὕτω ὑποθάλλω τὰ ἐπαναστατικὰ φρονήματα, ἅτινα μέλλουσι νὰ ὀδηγήσωσι τὴν Ρωσσίαν εἰς ἀναρχικὸν ὄλεθρον.

Ταῦτα συνέβαινον τῷ 1857. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε διαδεχθῇ τὸν Νικόλαον. Διεδίδετο καὶ πάντες ἀνέφερον περὶ τῶν φιλελευθέρων διαθέσεων του καὶ κυρίως περὶ τοῦ σκοποῦ του τοῦ νὰ χειραφετήσῃ τοὺς δούλους.

Ἐπειράθην λοιπὸν κατόπιν νὰ παραστήσω εἰς τὸν πρίγκηπα ὅτι μετ' ὀλίγον, ἂν ἐγίνετό τι τοιοῦτον, ἤθελεν ἀπολέσει πᾶν ἐπὶ τοῦ νέου τούτου δικαίωμα καὶ ἐπομένως ὅτι θὰ ἦτο μωριάκις προτιμώτερον καὶ φρονιμώτερον ἅμα δὲ καὶ ἐπιδεικτικώτερον μέσον ἐπιδειξέως μεγαλοφροσύνης νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν αὐτὴν καὶ ἀπελευθέρωσῃ τὸν δυστυχῆ Μιχαὴλ Φεδερῶφ, ὅστις ἄλλως θὰ ἦτο πάλιν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εὐγνώμων εἰς αὐτόν.

Ἡ ἐπιμονή μου ἀπέληξε εἰς τὸ νὰ τὸν ἐρεθίσω εἰς τὸ ἔπακρον.

— Οἰκτεῖρώ καὶ περιφρονῶ τῇ ἀληθείᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἀθλίου τούτου, μοι εἶπε.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἶδον τὸν ἱερέα, εἰς ὃν ὠμίλησα, καὶ ὅστις μεταβάς παρὰ τῷ πρίγκηπιν κατῴρθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ συγκατατεθῇ τοῦλάχιστον εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Πετρούπολιν.

— Ἐστὼ λοιπὸν! ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρον αἰσθάνεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἃς ὑπάγῃ καὶ εἰς Πετρούπολιν· συγκατατίθεμαι· διότι θὰ εἶπω ὡς ὁ κόμης τοῦ Βέργ· οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς ἕνα ἱερέα καὶ εἰς μίαν Πολωνίδα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ

Ἐκεῖ μακράν, πολὺ μακράν τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ, μακράν τῆς πεφιλημένης αὐτῷ πατρίδος, τῆς πατρικῆς στέγης, τῶν φίλων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, μακράν ἀκόμη τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἐκεῖ ὑπὸ τὰ πᾶνη τοῦ βορρᾶ ἐξέπνευσεν ὁ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ!

Ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του....

Ἐν τῷ οἴκῳ του πάντες ἀνέμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ χαρᾶς μυστικῆς ἀνεκφράστου, μεθ' ἧς ἀναμένει νὰ πανηγυρίσῃ ἡ οἰκογένεια τὴν ἐορτὴν προσφιλοῦς αὐτῇ μέλους ἀποδημοῦντος εἰς ξένην γῆν. Καὶ ὁ Στέφανος ἦτο τὸ προσφιλέστερον ἀντικείμενον τῆς οἰκογενείας Σέρμπου, ἡ γλυκυτέρα αὐτῆς ἐλπίς, τὸ ὠραιότερον τῶν ὀνείρων της.

Ἐγέλα ὅλος ὁ πατρικὸς οἶκος, ἔχαιρεν, ἠγάλλετο εἰς τὸν ἀναλογισμὸν ὅτι ὁ προσφιλὴς του Στέφανος ὑπὸ τῶν αὐτῶν θὰ κατείχετο αἰσθημάτων, ἀναλαγίζόμενος καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐν τῇ πατρικῇ στέγῃ οὕτωςι πανηγυρίζουσι τὴν ἐορτὴν του.

Ἀλλ' ὁ Στέφανος τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἀληθὺς Ἑλληνικὴ του καρδία εἶχε παύσει πλέον νὰ πᾶλλῃ, ἡ δὲ ψυχὴ του, ἡ μεγάλη καὶ ἀγνή του ψυχὴ ἐπέτα τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τόσα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐκδηλούμενα κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, τόσα φρονήματα δὴνὰ ἀπαστρέφον-